

Ești tu cu adevărat întors la Dumnezeu? – Nu te înșela singur.

1. Necesitatea întoarcerii la Dumnezeu

1 Tesaloniceni 1, 1-10: *«Pavel, Silvan și Timotei către biserica tesalonicenilor, în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos: Har vouă și pace. Mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți, pe care vă pomenim în rugăciunile noastre, căci ne aducem aminte fără încetare, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, de lucrarea credinței voastre și de tăria nădejzii voastre în Domnul nostru Isus Hristos. Știm, frați iubiți de Dumnezeu, alegerea voastră, pentru că Evanghelia noastră va fost adusă nu numai prin cuvânt, ci și cu putere și cu Duhul Sfânt și cu o mare siguranță. Căci știți cum am fost noi, între voi, pentru voi. Și voi înșivă ați călcat pe urmele noastre și ale Domnului, primind Cuvântul în multe necazuri, cu bucuria Duhului Sfânt, așa că ați ajuns un exemplu pentru toți credincioșii din Macedonia și din Ahaia. Căci Cuvântul Domnului a răsunat de la voi nu numai prin Macedonia și Ahaia, dar vestea despre credința voastră față de Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni, așa că nu avem nevoie să mai spunem ceva. Căci ei înșiși istorisesc ce primire ne-ați făcut și cum v-ați întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia viitoare.»*

Introducere

Primul capitol al epistolei către tesaloniceni ne oferă o descriere frumoasă și exactă a ceea ce noi putem numi adevărata întoarcere la Dumnezeu, și de aceea dă un răspuns categoric și clar la întrebarea din titlul acestui studiu: „Ce este întoarcerea la Dumnezeu?” Cu adevărat o întrebare serioasă și plină de importanță! Tocmai în zilele noastre, când superficialitatea și indiferența cu privire la lucrurile referitoare la credință se arată în toate locurile, este deosebit de valoros să avem un răspuns dumnezeiesc la această întrebare.

Aproape că nu este nevoie să spunem că noi credem în necesitatea absolută a întoarcerii la Dumnezeu. Oricine ar fi omul, iudeu sau grec, protestant sau catolic, oricare ar fi naționalitatea lui, poziția lui bisericească, oricare ar fi mărturisirea lui de credință și orice conținut ar avea ea: el trebuie să fie întors la Dumnezeu, altfel el se află pe calea largă spre condamnarea veșnică. Nimeni nu este, în sensul dumnezeiesc al acestui cuvânt, din naștere un creștin și nici nu poate fi educat spre a deveni un creștin. Este o greșeală fatală și o înșelăciune a dușmanului de moarte al sufletelor, când cineva crede că este creștin prin naștere sau prin educare, sau prin botezul în apă, sau ar putea fi făcut creștin prin oarecare ceremonii religioase. Un om devine creștin numai prin aceea că el se întoarce la Dumnezeu într-un mod recunoscut de Dumnezeu. În ce constă această întoarcere la Dumnezeu vom vedea pe parcursul studiului nostru. Înainte de toate dorim să îndreptăm atenția cititorului, fie el întors la Dumnezeu sau nu, spre necesitatea stringentă și absolută a adevăratei întoarceri la Dumnezeu.

Nebunia cea mai mare, de care se poate face vinovată o ființă nemuritoare, care merge în întâmpinarea unei veșnicii fără sfârșit, constă în aceea că ea neglijează întrebarea serioasă cu privire la adevărata ei întoarcere la Dumnezeu și caută s-o uite sau să diminueze importanța ei. În comparație cu această temă deosebit de importantă toate celelalte au importanță neînsemnată. Lucrurile mărețe, care preocupă gândurile omului și solicită toate puterile lui, toate lucrurile nenumărate și enorme, pe care le dorește sărmana inimă nesatisfăcută și de care

ea se agață, toate acestea sunt ca norul de dimineață, ca spuma mării, asemenea fumului care se ridică din coșul de fum; trec și nu lasă în urmă decât un gol pustiu în inima omului. Inima rămâne nemulțumită, sufletul nemântuit.

Și ce urmează apoi? Da, ce urmează? O întrebare zguduitoare. Care este sfârșitul tuturor acestor alergări, al acestei lupte după titluri și onoare, al acestei lăcomii de bani și de plăceri? Vai! Omul trebuie să întâmpine moartea. «Este rânduit omului să moară o singură dată». În privința aceasta nu există nici o excepție, nici o scăpare. Toate comorile universului nu sunt în stare să obțină amânarea pentru o clipă dinaintea acestui dușman nemilos. Nici cea mai mare îndemânare medicală, nici cea mai grijulie îngrijire din partea rudelor și prietenilor iubitori, nici lacrimile lor, nici suspinele și nici plângerile lor nu pot să amâne clipa îngrozitoare sau să-l facă pe împăratul groazei să-și bage sabia îngrozitoare în teacă. El nu cruță pe nimeni. Amenințător stă înaintea ochilor fiecărui om neîntors la Dumnezeu, fie el bărbat, femeie sau copil.

Și când vine el, ce se întâmplă atunci? Omul dorește cu plăcere să creadă, că după moarte are loc o nimicire totală, și de aceea strigă: «Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri!» Ce eforturi zadarnice, inutile! Un vis nebun al închipuirii omenești, care a fost orbită de dumnezeul lumii acesteia. Cum ar putea un suflet nemuritor să fie nimicit? În grădina Eden omul a intrat în posesiunea unui duh veșnic viu. «Omul a devenit un suflet viu» (Geneza 2,7). Sufletul trebuie să trăiască veșnic. Fie întors la Dumnezeu, fie neîntors la Dumnezeu, el are veșnicia înaintea lui. Ce putere copleșitoare este gândul acesta!

Dar ce învață Scriptura despre starea după moarte? Un singur rând din Sfânta Scriptură este absolut suficient să alunge zeci de mii de dovezi și afirmații ale minții omenești. Urmează după moarte o nimicire totală? Nu! «Omului îi este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.» (compară cu Evrei 9,27). Să luăm bine seama la aceste cuvinte «după aceea vine judecata». Ele se referă însă numai la aceia care mor în păcatele lor, deci numai la cei necredincioși. Pentru creștin judecata a fost îndepărtată pentru totdeauna, așa după cum învață Scriptura în nenumărate locuri. Este important să se țină seama de aceasta, deoarece oamenii îndrăznesc să afirme, că deoarece viața este numai în Hristos, toți cei care nu sunt în Hristos vor fi nimiciti.

Însă Cuvântul lui Dumnezeu nu vorbește așa. Este o judecată după moarte. Și care va fi urmarea acestei judecăți? Iarăși Scriptura este cea care ne informează în privința aceasta cu o vorbire pe cât de clară și solemnă tot pe atât de insistentă: «Și am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după cele scrise în cărțile acelea, potrivit faptelor lor. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea, Moartea și Locuința Morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și Moartea și Locuința Morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Și dacă cineva n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.» (Apocalipsa 20,11-15)

Toate acestea sunt așa de clare, cum nu se poate mai mult și nu este nici un motiv de îndoială sau de nesiguranță. Pentru toți, ale căror nume sunt în cartea vieții, nu este nici o judecată. Însă aceia, ale căror nume nu se găsesc în cartea aceasta, vor fi judecați după faptele lor. Și care este soarta lor? Nimicirea? O, nu, ci «iazul de foc», «chinul veșnic».

Cât de îngrozitor este acest gând! Desigur ar trebui să facă pe orice suflet să se gândească serios cât de stringentă este întoarcerea lui la Dumnezeu. Aceasta este singura cale de a scăpa de judecata viitoare. O persoană neînțoarsă la Dumnezeu, oricine ar fi ea, are înaintea ei moartea, judecata și iazul de foc și fiecare bătaie a inimii o aduce mai aproape de acea realitate îngrozitoare. Pe cât este de sigur că soarele va răsări mâine la o anumită oră, tot atât de sigur este că fiecare cititor al acestor rânduri mai devreme sau mai târziu va trece în veșnicie; și dacă numele lui nu este scris în cartea vieții, dacă nu s-a întors la Dumnezeu și nu

este în Hristos, cu toată certitudinea va fi judecat după faptele lui și urmarea inevitabilă a acestei judecăți va fi iazul, «iazul care arde cu foc și pucioasă».

Probabil cititorul se va mira că zăbovim așa de mult la această temă îngrozitoare. Probabil că se va simți ispitit să întrebe: „Va întoarce aceasta pe oameni la Dumnezeu?” Desigur nu; însă îi va face să recunoască, că este necesar ca ei să se întoarcă la Dumnezeu. Sub harul lui Dumnezeu le poate deschide ochii și le poate arăta pericolul îngrozitor în care ei se află. De ce Domnul a prezentat așa de des ascultătorilor Săi realitatea serioasă a veșniciei? De ce a vorbit El așa de des despre viermele care nu moare, și despre focul care nu se stinge? Fără îndoială, ca să trezească în ei sentimentul față de pericolul care îi amenința, și să-i facă să-și ia refugiu în singurul loc de scăpare. Suntem noi mai înțelepți decât El? Să ne dăm noi înapoi și să nu prezentăm cititorului, sau ascultătorului nostru, cu toată seriozitatea aceleași adevăruri solemne? Să nu avem curajul, de teamă de a nu răni urechea unei lumi civilizate, să explicăm deschis și tare, că toți cei care mor neîntorși la Dumnezeu vor sta odată, fără nici o excepție, înaintea marelui Tron alb și își vor avea locul în iazul de foc? Să ne ferească Dumnezeu de așa ceva! Noi strigăm fiecărui cititor al acestor rânduri, neîntors la Dumnezeu: acordă toată atenția ta, neîmpărțită, celei mai importante întrebări referitoare la mântuirea sufletului tău! Nu te lăsa ademenit de nimic, ca s-o neglijezi! «Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?»

Deci întoarcerea la Dumnezeu este o necesitate absolută. Pentru oricine se pleacă sub autoritatea sfântă a Cuvântului lui Dumnezeu, nu există nici o greutate cu privire la acest punct. «Adevărat vă spun, dacă nu vă întoarceți și nu veți deveni ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor» (Matei 18,3). Acest loc din Scriptură se referă în toată puterea lui morală la orice fiu și la orice fiică a lui Adam cel decăzut. Nu există nici măcar o singură excepție de la regulă între miile de milioane care populează pământul acesta. Fără întoarcere la Dumnezeu este imposibil să fie vorba de a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Nu contează absolut deloc cine sau ce sunt eu. Dacă nu sunt întors la Dumnezeu, atunci mă aflu în «împărăția întunericului», sub puterea lui satan, în păcatele mele și pe drumul spre iad.

Probabil sunt o persoană cu o morală ireproșabilă, cu renume nepătat, probabil un erudit profesor în teologie, un lucrător în via Domnului, un predicator, un diacon, un bătrân, un învățător în școala duminicală, probabil fac multe lucrări de caritate, fac donații mari la toate fundațiile religioase și de caritate, sunt căutat și onorat de toți din cauza valorii mele personale și a influenței mele morale – pot fi toate acestea și pot face toate acestea, și totuși să nu fiu întors la Dumnezeu și drept urmare să fiu în afara Împărăției cerului, să fiu în împărăția lui satan și să mă aflu pe drumul care se sfârșește în iadul care arde cu foc și pucioasă.

Cuvintele Domnului se îndreaptă cu toată puterea spre cel mai stricat bețiv, care se clatină pe stradă, ca și spre adeptul cumpătării, care nu este întors la Dumnezeu, care se laudă cu abținerea lui și se bate în piept, că atâtea și atâtea luni și ani s-a reținut total de la consumul de băuturi amestecate. Amândoi sunt în aceeași măsură în afara Împărăției cerului, amândoi sunt în păcatele lor, amândoi sunt pe drumul spre condamnarea veșnică. Probabil unul a trecut de la abuz la cumpătare, și aceasta este cu siguranță un lucru mare în ceea ce privește aspectul moral și social, dar trecerea de la abuz la cumpătare nu este întoarcere la Dumnezeu. Și numai întoarcerea la Dumnezeu este în stare să ne introducă în Împărăția cerurilor. Ea este absolut necesară atât pentru unul cât și pentru celălalt; și aceasta este valabilă pentru toate clasele, pentru toate pozițiile și straturile societății omenești. În privința aceasta nu există nici o diferență: «dacă nu vă întoarceți, nu veți intra în Împărăția cerurilor».

Cât de deosebit de importantă este de aceea pentru fiecare om întrebarea: „M-am întors eu la Dumnezeu?” Nici un om nu este capabil să exprime gravitatea solemnă a acestei întrebări. Și cu toate acestea mii de oameni, da, chiar milioane, lasă să treacă săptămână după săptămână, an după an, fără să se gândească măcar o singură dată serios să rezolve această întrebare. Nu trădează aceasta gradul cel mai înalt de indiferență? Dacă un om s-ar interesa de treburile lui pământești și ar lăsa afacerile lui să se degradeze în mare dezordine, atunci cu siguranță l-am

învinui de nepăsare și delăsare gravă, dar ce sunt cele mai importante treburi temporale în comparație cu mântuirea veșnică și interesele sufletului nemuritor?

Ești tu întors la Dumnezeu, iubitul meu cititor? Un suflet întors la Dumnezeu a trecut linia de demarcare care desparte pe cei mântuiți de cei pierduți, pe copiii luminii de copiii întunericului, Biserica lui Dumnezeu de veacul acesta rău. Credinciosul are moartea și judecata înapoia sa și gloria înaintea sa. El este așa de deplin sigur, că va fi în cer cândva, ca și cum el s-ar găsi deja acum acolo; da, în duh el este deja acolo. El are un drept incontestabil la aceasta. El cunoaște pe Hristos ca Mântuitor al său, pe Dumnezeu ca Tată și Prieten al său, pe Duhul Sfânt ca Mângâietor, conducător și învățător, și cerul ca patrie a sa minunată și fericită. Cine este în stare să descrie plinătatea binecuvântării de a fi întors la Dumnezeu! «Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Nouă (celor credincioși) însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său; căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu» (1 Corinteni 2, 9-10).

2. Ce este întoarcerea la Dumnezeu? – sau: Sunt eu cu adevărat întors la Dumnezeu?

Prescripții religioase?

Să cercetăm acum, după ce am dovedit necesitatea întoarcerii la Dumnezeu, ce este întoarcerea la Dumnezeu. Este realmente important pentru noi să fim învățați în chip dumnezeiesc în privința aceasta. Numeroase rătăcirii domină cu privire la această temă și s-au spus și s-au scris multe lucruri greșite în privința aceasta. Tocmai din cauza importanței deosebit de mari a acestei teme a fost străduința permanentă a marelui dușman al sufletelor să încurce pe om în toate felurile posibile în rătăcirii. Dacă nu-i reușește să-l facă total indiferent și fără griji cu privire la întoarcerea la Dumnezeu, atunci încearcă să-i orbească ochii și să ascundă față de el caracterul adevărat al întoarcerii la Dumnezeu. Dacă de exemplu cineva într-un fel sau altul ajunge să aibă sentimentul deșertăciunii totale și al neîndestulării plăcerilor lumești și recunoaște necesitatea stringentă a schimbării vieții lui, atunci înșelătorul de moarte va încerca în mod obișnuit să-l convingă pe un astfel de om să devină religios, să se preocupe cu rânduielile, prescripțiile și ceremoniile, să renunțe la baluri, teatru, concerte, beții și jocuri, pe scurt, la orice formă de goană după distracții și să se străduiască să ducă o viață evlavioasă, onorabilă, să respecte cu strictețe prescripțiile religioase, să citească Biblia, să dea de pomană, etc.

Dar aceasta nu este adevărata întoarcere la Dumnezeu. Cineva poate face toate acestea, și cu toate acestea să fie total neîntors la Dumnezeu. Un religios zelos, a cărui viață întregă constă din veghere, post, rugăciuni, trai ascetic și fapte bune, poate pe deplin să nu fie întors la Dumnezeu și să fie tot așa de departe de Împărăția lui Dumnezeu ca și omul de petreceri, ușuratic, nechibzuit, care trăiește numai în chefuri. Fără îndoială aceste două caractere sunt total diferite unul de altul, diferența însă ar putea fi nu prea mare. Dar cu toate acestea amândoi nu sunt întorși la Dumnezeu, amândoi stau în afara cercului binecuvântat al mântuiților lui Dumnezeu, amândoi se află încă în păcatele lor. Desigur unul se preocupă cu „fapte rele”, în timp ce celălalt se muncește în „fapte moarte”; dar amândoi sunt fără Hristos, nu sunt mântuiți, ci amândoi se află pe calea spre chinul veșnic, fără speranță. Atât unul cât și celălalt, dacă nu se întoarce cu adevărat, își va avea partea în iazul care arde cu foc și pucioasă.

Sistem religios?

Întoarcerea la Dumnezeu nu este nici trecerea de la un sistem religios la alt sistem religios. Cineva se poate despărți de iudaism, de păgânism, de islam sau de catolicism și să treacă la

protestantism și cu toate acestea să fie pe deplin neîntors la Dumnezeu. Fără îndoială, privit din punct de vedere social și moral, este mult mai bine să fi un protestant decât un mahomedan; dar amândoi stau de la natură pe același fundament, amândoi nu sunt întorși la Dumnezeu. Despre amândoi se poate spune că ei, dacă nu se întorc la Dumnezeu, nu pot intra în Împărăția lui Dumnezeu. Întoarcerea la Dumnezeu nu este legătura cu un sistem religios, oricât de drept-credincios ar fi acesta.

O mărturisire de credință?

Aceasta este valabil și despre mărturisirile de credință teologice. Cineva poate cunoaște pe de rost toate acele așa-numite articole de credință, el se poate declara de partea învățaturii lui Luther, Calvin, Wesley sau a unui alt om și cu toate acestea să fie neîntors la Dumnezeu și mort în păcate și fărădelegi. Ce foloase are un sistem religios sau o mărturisire de credință teologică pentru un om care nu posedă nici o urmă a vieții dumnezeiești? Sistemele și crezurile nu pot nici să învieze, nici să salveze și nici să dea viața veșnică. Poți depune eforturi an după an în tot felul de lucrări creștine și cu toate acestea să sfârșești acolo unde ai început – în fapte moarte. Ce valoare au toate acestea? Care este sfârșitul tuturor acestor eforturi fără odihnă și fără pauză? Este moartea și o veșnicie întunecată, îngrozitoare.

Să fi evlavios?

Este chiar posibil, ca un om să facă cunoștință cu planurile minunate ale harului lui Dumnezeu, cu mântuirea prin credință, prin îndreptățirea fără fapte, ca el să mărturisească, că el crede în aceste lucruri și se bucură de ele, da, că el apără prin cuvânt și scriere învățătura creștină și este un predicator elocvent al Evangheliei, toate acestea sunt posibile, fără ca el să fie realmente întors la Dumnezeu și mântuit. Adevărul nu a ajuns niciodată la conștiința lui, nu a atins niciodată inima lui; toate le-a înțeles numai cu mintea. Cu adevărat, o stare cum nu se poate imagina mai tristă!

Dar ce este întoarcerea la Dumnezeu?

Aud pe cititorul meu întrebând. Să revenim la 1 Tesaloniceni 1, acolo vom găsi un răspuns complet la această întrebare. Scrisoarea începe cu cuvintele:

1 Tesaloniceni 1, 1-10: «Pavel, Silvan și Timotei către biserica tesalonicenilor, în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos: Har vouă și pace. Mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți, pe care vă pomenim în rugăciunile noastre, căci ne aducem aminte fără încetare, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, de lucrarea credinței voastre și de tăria nădejzii voastre în Domnul nostru Isus Hristos. Știm, frați iubiți de Dumnezeu, alegerea voastră.»

Cum putea el ști aceasta? Prin dovezile clare și neîndoielnice date de ei în viața lor practică. Aceasta este singura cale pe care se poate recunoaște alegerea unui om. «Pentru că Evanghelia noastră va fost adusă nu numai prin cuvânt, ci și cu putere și cu Duhul Sfânt și cu o mare siguranță. Căci știți cum am fost noi, între voi, pentru voi.»

Solicitat prin puterea Duhului

Apostolul era în viața lui zilnică totodată expresia Evangheliei, pe care el o predica. El nu a cerut nimic de la ei. El nu le-a fost o povară. El le-a vestit gratis Evanghelia prețioasă a lui Dumnezeu și, ca să poată face aceasta, a lucrat noaptea și ziua cu mâinile lui proprii. El a fost

în mijlocul lor ca o doică care își îngrijește cu drag copiii. El nu s-a lădat cu cuvinte pline de mândrie cu sine însuși sau cu slujba sa, cu puterea sa, cu darurile sale, cu predicile sale sau cu faptele sale mari. El era lucrătorul plin de dragoste, smerit, modest, serios și devotat, a cărui lucrare vorbea în favoarea lui și a cărui viață întregă era în concordanță cu cuvintele sale.

Cât de necesar este pentru toți slujitorii Domnului să se gândească la aceste lucruri! Putem fi siguri că superficialitatea lucrării este în mare parte rodul superficialității lucrătorului. Unde este puterea? Unde este arătarea Duhului Sfânt? Unde este „marea certitudine”? Nu este deseori în predicile noastre o lipsă mare a tuturor acestor lucruri? Probabil că avem o elocvență cursivă, probabil o dexteritate și abilitate mare, și multe lucruri care atrag pe ascultători și lucrează la sentimentele lor, trezesc interesele lor de moment și simpla curiozitate servește ca hrană. Dar, vai! Unde este ungera sfântă, seriozitatea vie, veridicitatea profundă? Și unde este expresia vie în viața noastră zilnică și în toate deprinderile noastre? Fie ca Domnul să trezească tot mai mult inimile tuturor slujitorilor Săi! Cu siguranță vom vedea rezultate mai frumoase ale lucrării lor.

S-ar putea însă să pară, că noi am vrea să facem lucrarea întoarcerii la Dumnezeu dependentă de lucrător. Departe de noi un astfel de gând! Lucrarea depinde exclusiv de Duhul Sfânt, așa cum ne dovedește clar capitolul de față. Cu toate acestea rămâne pentru noi o întrebare importantă, ce unelte folosește în mod obișnuit Duhul Sfânt. Care vase sunt «folositoare stăpânului casei»? Vasele goale și vasele curățite. Suntem noi astfel de vase? Ne-am golit noi de noi înșine? Ne-am vindecat noi de preocuparea regretabilă cu propriul eu? Suntem noi vase curățite? Este lucrarea și umblarea noastră curată? Dacă nu, cum poate Domnul să ne folosească în slujba Sa sfântă? Să medităm la toate aceste întrebări în prezența lui Dumnezeu! Fie ca Domnul să ne trezească pe toți și să ne facă astfel de vase, pe care El le poate folosi spre gloriificarea Sa!

Rodul devine vizibil

Să revenim la capitolul nostru. În timp ce pe de o parte ni se arată caracterul lucrătorului adevărat, credincios, descoperim pe de altă parte lucrarea însăși:

1 Tesaloniceni 1,5-8: *«Pentru că Evanghelia noastră va fost adusă nu numai prin cuvânt, ci și cu putere și cu Duhul Sfânt și cu o mare siguranță. Căci știți cum am fost noi, între voi, pentru voi. Și voi înșivă ați călcat pe urmele noastre și ale Domnului, primind Cuvântul în multe necazuri, cu bucuria Duhului Sfânt, așa că ați ajuns un exemplu pentru toți credincioșii din Macedonia și din Ahaia. Căci Cuvântul Domnului a răsunat de la voi nu numai prin Macedonia și Ahaia, dar vestea despre credința voastră față de Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni, așa că nu avem nevoie să mai spunem ceva.»*

Aceasta era o lucrare reală, veritabilă. Ca să spunem așa, purta confirmarea scrisă pe frunte. Aici nu era nimic nesigur, nimic nesatisfăcător, nimic care să fi provocat o rețineră cu privire la rostirea unei sentințe referitoare la lucrare. Totul era clar, precis și neîndoielnic. Toată lucrarea purta pecetea mâinii Maestrului și trebuia să convingă orice inimă capabilă de a da o sentință. Lucrarea întoarcerii la Dumnezeu era realizată și roadele întoarcerii la Dumnezeu se revărsau din plin. Mărturia s-a răspândit în lung și în lat, așa că lucrătorul nu avea nevoie să vorbească despre lucrarea lui. Era o lucrare dumnezeiască clară, o lucrare a Duhului lui Dumnezeu Însuși.

Apostolul le-a vestit Cuvântul în toată simplitatea, dar totodată în puterea Duhului Sfânt și cu mare certitudine. În mărturia lui nu era nimic dubios sau nesigur. El predica ca unul care nu numai credea pe deplin ceea ce predica, ci și înțelegea pe deplin. Nu era numai o redare elocventă a anumitor adevăruri cunoscute și recunoscute sau o expunere seacă a unor dogme. Nu, era comunicarea vie a Evangheliei minunate a lui Dumnezeu, care venea dintr-o inimă ce

simțea profund orice cuvânt, și care ajungea la inimile care erau pregătite prin Duhul lui Dumnezeu pentru primirea Evangheliei.

Lucrarea în Tesalonic nu a constat dintr-o simplă iritare a sentimentelor, ea era exclusiv o lucrare dumnezeiască profundă, temeinică. Apostolul Pavel a venit, așa cum ni se spune în Faptele Apostolilor 17, «în Tesalonic, unde era o sinagogă a iudeilor. Pavel, după obiceiul său, a intrat la ei și trei zile de sabat a vorbit cu ei din Scripturi, dovedind și lămurind că Hristosul trebuia să sufere și să învieze dintre cei morți. „Și acest Isus, pe care vi-L vestesc eu”, zicea el, „este Hristosul”» (versetele 1-3). Ce simplu, să vestești pe Isus din Scripturi! Da, în aceasta consta marea taină a predicii lui Pavel! El vestea o Persoană vie cu putere vie, întemeiat pe Cuvântul lui Dumnezeu viu; și această predică a fost primită cu credință vie și a dat naștere la roade divine în viața celor întorși la Dumnezeu. Aceasta este predica de care noi avem nevoie. Dumnezeu să ne dea mai mulți lucrători, care vestesc în felul acesta pe Domnul Isus!

Ultimele două versete ale capitolului nostru solicită atenția noastră deosebită. Ele ne oferă o explicație remarcabilă a adevăratei întoarceri la Dumnezeu:

1 Tesaloniceni 1,9-10: *«Căci ei înșiși istorisesc ce primire ne-ați făcut și cum v-ați întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia viitoare.»*

Aici avem deci o descriere dumnezeiască a întoarcerii la Dumnezeu, pe scurt, dar cuprinzătoare și completă. Tesalonicenii s-au întors de la idoli la Dumnezeu. Ei au rupt-o totalmente cu trecutul și s-au întors o dată pentru totdeauna de la viața și obiceiurile lor de odinioară și au renunțat la toate acele lucruri care odinioară au pus stăpânire pe inimile și puterile lor. Ei au fost călăuziți, ca în lumina adevărului dumnezeiesc să condamne toată viața lor de odinioară, și nu numai s-o condamne, ci și fără întârziere să renunțe la ea. Nu era o lucrare pe jumătate. Era o perioadă bine determinată din istoria lor, un punct mare de întoarcere în viața lor morală și practică. Nu era o simplă schimbare de păreri sau acceptarea de principii noi. Era mult mai mult decât aceasta. Lumina dumnezeiască a luminat în inimile lor și le-a arătat că viața lor de până acum a fost o mare și îngrozitoare înșelătorie, și drept urmare s-au îndepărtat cu toată inima de lumea care până acum a pus stăpânire pe toate sentimentele lor și a determinat acțiunile lor.

3. Ce dă naștere la întoarcerea la Dumnezeu?

Ce dă naștere la această schimbare / întoarcere la Dumnezeu?

Și ce a dat naștere, am putea noi întreba, la această schimbare minunată? Simplu, Cuvântul lui Dumnezeu, care a fost adus în inima lor prin puterea mare a Duhului Sfânt. Să ascultăm ce mărturisește Pavel însuși: «De aceea și mulțumim fără încetare lui Dumnezeu, că, atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu auzit de la noi, L-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care și lucrează în voi care credeți» (1 Tesaloniceni 2,13). În aceasta consta secretul întregii chestiuni. Cuvântul lui Dumnezeu, și nimic altceva decât acesta, a dat naștere la tesaloniceni prin puterea Duhului Sfânt la acele rezultate mari, rezultate care au umplut inima plină de dragoste a apostolului cu mulțumire sinceră. El s-a bucurat că ei au fost aduși nu în legătură cu el însuși, ci cu Dumnezeul cel viu, și anume prin puterea Cuvântului Său. Aceasta este o bandă care nu se rupe; ea este așa de tare și neschimbabilă ca și Cuvântul Însuși. Cuvântul omului trece, ca și omul însuși, dar Cuvântul Domnului rămâne în veci. Apostolul, ca un lucrător credincios, a înțeles și a simțit

aceasta, și de aceea preocuparea lui permanentă a fost ca sufletele să nu se sprijine în vreun fel oarecare pe el, ci pe Unul, al cărui mesager și slujitor era el.

Să ascultăm ce spune corintenilor: «Și eu, când am venit la voi, fraților, n-am venit să vă vestesc mărturia lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune omenească, căci n-am avut de când să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit. Și eu am fost printre voi în slăbiciune, în temere și în mare cutremur. Și vorbirea mea și predica mea nu stăteau în cuvinte convingătoare ale înțelepciunii, ci în dovedirea Duhului și a puterii, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu» (1 Corinteni 2,1-5).

Eliberat de slujirea la idoli

Apostolul Pavel, așa cum tocmai am văzut, a vestit tesalonicenilor Cuvântul lui Dumnezeu cu putere vie, și Duhul Sfânt a creat acces Cuvântului în inimile lor. El a căzut pe un teren bun, a dat rădăcini și a adus rod însutit. Și în ce a constat acesta?

1 Tesaloniceni 1,9: *«Căci ei înșiși istorisesc ce primire ne-ați făcut și cum v-ați întors la Dumnezeu de la idoli, ...»*

În acest singur cuvânt „idoli” este prezentată toată viața fiecărui om neîntors la Dumnezeu, care trăiește pe pământ. Ca să fi un slujitor la idoli nu înseamnă numai să te pleci înaintea unei bucați de lemn sau de piatră. Toată mulțimea lucrurilor de nimic, care umplu și domină inima omului, sunt idoli, și oricine își leagă inima de aceste lucruri este un slujitor la idoli. Așa spune mărturia clară, precisă a Sfintei Scripturi. Să ne gândim numai la păcatul dominant general „setea de câștig”. Ce nume îi dă apostolul inspirat? El îl numește „slujire la idoli”. Cât de multe sunt inimile, care sunt stăpânite de bani! Cât de mulți sunt cei care se pleacă în țărână înaintea idolului de aur! Ce este setea de câștig? Este pe de o parte dorința de a avea cât mai mult, și pe de altă parte este dragostea față de ceea ce ai. Noi o găsim în aceste două forme în Noul Testament. Apostolul vorbește despre lăcomia de bani și despre iubirea de bani. Ambele sunt slujire la idoli.

Și cu toate acestea noi putem diferenția între ele aceste două stări în evoluția lor exterioară. Lăcomia de bani, aceasta înseamnă dorința de a poseda cât mai mult, nu rareori este însoțită de sollicitudinea și bunăvoința de a dăru; iubirea de bani dimpotrivă este în mod obișnuit legată de dorința fierbinte de a acumula și a îngrămădi. Este de exemplu un bărbat cu mare iscusință în afaceri. În mâinile lui pare totul să prospere. El este, așa cum se obișnuiește să se spună, cu trup și suflet comerciant. Singurul lui scop, singura lui țintă, spre care năzuiește, este să câștige bani, să adauge o mie la celelalte, să-și extindă afacerile tot mai mult și să facă un renume numelui său în lumea de afaceri. El trăiește și se mișcă numai în atmosfera comerțului. Și-a început cariera cu câțiva cenți în buzunar și acum este unul dintre cei dintâi de seama lui. El nu este un zgârcit. El este tot așa de gata să împrăștie precum strânge. El trăiește într-un lux risipitor, este deosebit de primitiv de oaspeți și sprijină de bunăvoie toate asociațiile publice, etc. El este onorat de toate clasele societății umane. Dar aspirația lui este îndreptată să primească mai mult. El este un bărbat lacom, un slujitor la idoli. Probabil el disprețuiește zgârcenia, cu care cineva își petrece nopțile aplecat asupra sacilor lui de bani, care îi desfătează ochii cu strălucirea înșelătoare a aurului și probabil îl face pe el și pe ai săi să renunțe la nevoile stringente ale vieții, ca să nu trebuiască să ia măcar un cent din comoara păzită cu atâta grijă, care iubește banul nu pentru că acesta îl face în stare să-și împlinească toate dorințele, ci din pricina banului însăși.

Probabil că aceste două persoane sunt total diferite între ele, și cu toate acestea ele stau înaintea lui Dumnezeu pe același fundament, ele iubesc și doresc același lucru, banul; amândouă sunt slujitori la idoli. Aceasta ar putea să sune aspru și sever, dar este adevărul lui

Dumnezeu, și noi trebuie să ne plecăm înaintea autorității lui sfinte. Este foarte greu să convingi conștiința omului de păcatul lăcomiei, de păcatul pe care Duhul Sfânt îl numește slujire la idoli. Sunt mii de oameni care nici o clipă nu și-ar bate capul să pună celui zgârcit acest păcat ca o povară, dar ei ar considera o mare nedreptate, dacă prima persoană descrisă ar fi învinuită de acest păcat. Nimic altceva decât numai lumina Cuvântului lui Dumnezeu ne face capabili să descoperim în noi păcatul hidos al lăcomiei. Alergarea după câștig, dorința de a poseda tot mai mult, dorința nestăpânită de a înainta în lume și de a realiza ceva, toate acestea sunt așa de prețuite de oameni în general, că numai puțini sunt capabili să vadă că aceasta este o urâciune în ochii lui Dumnezeu. Inima omenească iubește și onorează lucrurile care sunt în lume, da, ea se închină lor. Fiecare inimă are propriul ei idol. Idolul unuia este banul, al altuia este plăcerea, al altuia este onoarea și puterea. Fiecare om neîntors la Dumnezeu este un slujitor la idoli; și că nici măcar cel credincios nu stă în afara domeniului influențelor idolatre o dovedește atenționarea apostolului Ioan: «Copiilor, păziți-vă de idoli» (1 Ioan 5,21)!

De aceea și pentru noi toți, cei care cunoaștem pe Domnul, este valabilă întrebarea: Ne-am îndepărtat noi cu adevărat de idoli? Am rupt-o noi cu adevărat cu lumea și cu natura noastră de odinioară? Ne-a condus Cuvântul lui Dumnezeu viu să condamnăm toată viața noastră trecută, ca fiind total fără valoare înaintea lui Dumnezeu? Am renunțat la toate obiceiurile vechi? Mai stăpânesc poftele și lucrurile de odinioară inimile noastre? Pot toți cei care ne înconjoară să audă și să vadă că noi suntem creaturi noi? Ar putea apostolul spune și cu privire la noi: «Căci Cuvântul Domnului a răsunit de la voi, așa că nu avem nevoie să mai spunem ceva»? Acestea sunt întrebări serioase. Să ni le punem cu inima sinceră înaintea Domnului!

Partea pozitivă a întoarcerii la Dumnezeu

Ajungem acum la ceea ce putem numi partea pozitivă a unei adevărate întoarceri la Dumnezeu. Am văzut că este o întoarcere la Dumnezeu de la idoli, o întoarcere la Dumnezeu de la toate acele lucruri care stăpâneau inimile și sentimentele noastre, de la deșertăciunile și nebuniile, de la poftele și plăcerile din care consta viața noastră în zilele de întuneric și orbire. Este, așa cum citim în Faptele Apostolilor 26,18, o întoarcere la Dumnezeu de la întuneric și de sub puterea satanei și așa cum spune apostolul în Galateni 1,4, o întoarcere la Dumnezeu din acest veac rău. Dar o adevărată întoarcere la Dumnezeu este mai mult decât aceasta. Aceasta este numai partea negativă a întoarcerii la Dumnezeu. Fără îndoială este un har demn de admirat, să fi eliberat o dată pentru totdeauna de răutatea și decăderea morală a vieții noastre de odinioară, de sclavia îngrozitoare a dumnezeului și stăpânitorului lumii acesteia, să fi scos dintr-o lume care zace în cel rău, eliberat de plăcerea față de păcat; dar repetăm încă o dată: adevărata întoarcere la Dumnezeu este mai mult decât aceasta. Dar dacă am rupt-o cu lumea și cu eul propriu, dacă am renunțat la plăcerile și desfrâul nostru de odinioară, dacă noi, într-un cuvânt, am spus adio la tot ce alcătuia viața noastră în lumea aceasta, ce obținem în locul tuturor acestor lucruri?

Aduși la Dumnezeu

Capitolul nostru ne dă cu un cuvânt un răspuns clar, precis și suficient la această întrebare: «V-ați întors la Dumnezeu».

Măreț răspuns! Da, nespus de mare pentru toți care au înțeles ceva din însemnătatea și dimensiunea lui. Ce am primit eu pentru idoli mei de odinioară? Pe Dumnezeu. Pentru plăcerile deșarte și păcătoase ale lumii acesteia? Pe Dumnezeu. Pentru bogățiile, onoarea și distincțiile ei? Pe Dumnezeu. Ce a primit fiul pierdut în locul zdrențelor din țara îndepărtată?

Haina cea mai de preț din casa tatălui. În locul roșcovelor, pe care le mâncau porcii? Vițelul îngrășat. În locul slujbei josnice din țara îndepărtată? Sărutările, inima și masa tatălui.

Nu este aceasta un schimb minunat? Nu posedăm noi în cunoscute, dar neschimbat de frumoasă istorisire despre fiul pierdut o prezentare potrivită și insistentă despre adevărata întoarcere la Dumnezeu? Ce schimbare, ce întoarcere desăvârșită descoperim în ea! Nici o limbă omenească nu poate descrie sentimentele care trebuie să fi copleșit pe cel întors înapoi, atunci când tatăl l-a strâns la inima lui și i-a descoperit toată dragostea și bunătatea lui. Zdrențele, roșcovele, sclavia, lipsa, foamea, necazul, toate, absolut toate s-au sfârșit pentru totdeauna; și în locul acestora a savurat bucuria de nespus de a fi în casa tatălui, în patrie, și el a avut conștiența fericită că toată bucuria solemnă, care îl înconjura, a fost provocată de întoarcerea sa, da, că ea a făcut fericit pe tatăl său, că el l-a primit înapoi.

Probabil cineva va vrea să reproșeze, că toate acestea sunt numai un tablou. Pe drept este așa, dar ce prezintă acest tablou? El prezintă o realitate dumnezeiască, măreață; este un tablou a cea ce are loc la fiecare întoarcere la Dumnezeu, din momentul în care noi o privim din punctul de vedere ceresc. Întoarcerea la Dumnezeu nu este numai o simplă renunțare la lume cu toate deșertăciunile și nebuniile ei. Desigur ea include și acestea, dar este mult mai mult decât aceasta. Ea este o legătură cu Dumnezeu, o introducere în casa Tatălui, în patrie. Cel întors la Dumnezeu este din momentul întoarcerii lui la Dumnezeu, în baza salvării lucrute prin Hristos, adus în această relație la Dumnezeu. El este un creștin, un copil al lui Dumnezeu și un moștenitor al Împărăției, cu toate că înțelegerea sa cu privire la toate acestea este mică.

Aceasta este adevărata întoarcere la Dumnezeu. Fie ca cititorul să înțeleagă pe deplin adevărul celor spuse! Fie ca el să nu se dea mulțumit cu ceva mai puțin decât cu marea realitate a acestei întoarceri la Dumnezeu din întuneric la lumină, de sub puterea lui satan și a slujirii la idoli la Dumnezeu. Creștinul a fost adus acum așa de realmente la Dumnezeu, ca și cum el ar fi în cer. Aceasta ar putea apărea unora prea exagerat, dar este un adevăr binecuvântat. Apostolul Petru spune cu privire la acest punct: «Hristos, de asemenea, a suferit o singură dată pentru păcate, Cel Drept pentru cei nedreți, ca să ne ducă» - în cer, când vom muri? O, nu, ci: «la Dumnezeu», acum, în timpul prezent. Tot așa citim și în Romani 5,10.11: «Căci dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult, fiind împăcați, vom fi mântuiți prin viața Lui. Și nu numai atât, dar ne și lăudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum împăcarea.» Domnul nostru demn de adorare aduce pe toți, care cred în Numele Său, în prezența lui Dumnezeu, și anume în propria Sa plăcere desăvârșită. El ne aduce în aceeași poziție pe care o are El înaintea lui Dumnezeu.

Părtași la toate privilegiile Sale

El ne unește cu Sine Însuși și ne face să avem parte de tot ce are El și ce este El, desigur cu excepția dumnezeirii Sale. Noi am fost făcuți pe deplin una cu El.

«Încă puțin și lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc și voi veți trăi.» Și iarăși: «Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.» - «V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină.» - «Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.» (Ioan 14,19.27; 15,11.15). Așa citim și în acea rugăciune a Domnului din Ioan 17 versetul 8 și versetele următoare:

«Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit și au crezut că Tu M-ai trimis. Eu Mă rog pentru ei. Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu, pentru că sunt ai Tăi: tot ce este al Meu este al Tău și ce este al Tău este al Meu, și Eu sunt preamărit în ei. ... Le-am dat Cuvântul Tău și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume. ... Cum M-ai

trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu în lume. ... Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una. Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine. Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii. Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis. Și Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei.»

O binecuvântare mai înaltă și mai mare nu se poate imagina. Să fi făcut una pe deplin cu Fiul lui Dumnezeu, să ai parte de dragostea cu care El a fost iubit de Tatăl, să ai parte de pacea Sa, de bucuria Sa și de gloria Sa, aceasta este caracterul cel mai înalt, măsura cea mai înaltă a binecuvântării cu care poate fi binecuvântată o creatură. Să fi salvat de groaza unei condamnări veșnice, curățit, spălat, îndreptățit și să fi introdus în cer având un caracter deosebit, aceasta ar fi deja un har demn de admirat, o bunătate și o dragoste de nemăsurat. Dar să fi adus la Dumnezeu în toată favoarea singurului Său Fiu preaiubit, să fi strâns unit cu Fiul Său în poziția Sa înaintea lui Dumnezeu și odată să fi în slava Lui, aceasta este într-adevăr ceva ce numai inima lui Dumnezeu putea să inițieze și numai puterea Sa putea să realizeze.

Deci toate acestea sunt incluse în întoarcerea la Dumnezeu, despre care vorbim. Așa de minunat este harul lui Dumnezeu, așa de mare este dragostea cu care El ne-a iubit, pe când eram încă morți în păcatele și greșelile noastre, vrăjmași în gândirea noastră prin fapte rele, când slujeam anumitor poftes și plăceri, când eram slujitori la idoli, sclavi orbi ai lui satan și copii ai mâniei și umblam pe calea largă, care se sfârșește în condamnarea veșnică.

Dar cel mai mare dintre toate este că atât Numele lui Dumnezeu este glorificat cât și inima Sa se bucură să ne introducă pe acest loc al binecuvântărilor de negrăit, al dragostei și slavei. Dragostea inimii Lui nu va fi satisfăcută să ne dea un loc mai jos decât al Fiului Său. Apostolul putea să exclame cu privire la această bogăție minunată a harului:

«Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești, în Hristos, după cum ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste; El ne-a rânduit mai dinainte pentru înfiere prin Isus Hristos, pentru Sine, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Cel Preaiubit. În El avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păcatelor după bogățiile harului Său» (Efeseni 1,3-7).

Ce dragoste de nepătruns, ce plinătate de binecuvântare găsim aici! Este planul lui Dumnezeu să Se glorifice pe Sine Însuși în veacurile de nesfârșit ale veșniciei prin căile și acțiunile Sale cu noi. El vrea să arate înaintea întregului univers bogăția nespuse de mare a harului Său în bunătate față de noi în Hristos Isus. Iertarea și îndreptățirea noastră, eliberarea noastră deplină, faptul că suntem plăcuți înaintea lui Dumnezeu, toate binecuvântările care ne-au fost dăruite în Hristos Isus, toate acestea vor sluji în veacurile viitoare la desfășurarea slavei dumnezeiești. Așa cum am spus deja, nu ar fi suficient pentru cerințele slavei lui Dumnezeu și nu ar corespunde sentimentelor inimii Sale, dacă noi am ocupa un alt loc decât acela pe care îl are Fiul Său preaiubit.

Toate acestea sunt așa de minunate, că aproape par de necrezut. Însă ele sunt demne de Dumnezeu și este plăcerea Sa să acționeze în felul acesta față de noi. Aceasta este suficient pentru noi. Desigur ar fi prea mare și prea minunat, da, imposibil, dacă noi înșine ar trebui să le obținem sau să le câștigăm, dar nu este prea mare pentru Dumnezeu, ca să ni le dăruiască. El acționează cu noi potrivit cu dragostea inimii Lui și pe baza demnității lui Hristos. Fiul pierdut ar putea să ceară să fie făcut un argat; dar aceasta era total imposibil. Nu ar fi corespuns sentimentelor inimii tatălui să-l aibă ca argat în casa sa. El trebuia să fie acolo ca fiu, sau să nu fie deloc acolo. Dacă ar fi vorba de meritele noastre, nu am putea avea pretenția de a poseda un loc de argat, și tot așa de puțin ca fiu. Dar, Dumnezeu fie preamărit!, El nu

acționează după meritul nostru, ci potrivit cu dragostea care se revarsă a inimii Sale și spre lauda slavei Numelui Său.

Deci aceasta este adevărata întoarcere la Dumnezeu. Noi am fost aduși la Dumnezeu și nimic mai puțin decât aceasta. Noi nu ne-am întors numai de la idoli noștri, de orice natură ar fi aceștia, ci noi am fost aduși realmente în prezența lui Dumnezeu Însuși, ca să ne găsim bucuria în El, să ne lăudăm cu El, să umblăm cu El, să ne găsim în El toate izvoarele noastre, să ne desfătăm din fântâna care nu seacă a dragostei Sale și să găsim în El răspuns la toate nevoile și problemele noastre, așa că sufletele noastre sunt pentru totdeauna și veșnic satisfăcute.

Care este răspunsul tău?

Să ne reîntoarcem la idoli? Niciodată! Mai avem vreo dorință după lucrurile care ne preocupau odinioară? Mai avea fiul pierdut vreo dorință după porci și roșcovele lor, atunci când era în brațele tatălui, când a fost îmbrăcat cu haina cea mai bună și ședea la masa tatălui? Este imposibil să credem aceasta. Nu ne putem imagina că de pe buzele lui a ieșit un singur oftat după țara îndepărtată, atunci când se afla în acea casă minunată și binecuvântată a dragostei. Vai! Cu regret sunt în zilele noastre așa de mulți care mărturisesc că s-au întors la Dumnezeu și care un timp înaintează bine, după cum se pare, dar care apoi încep repede să se răcească tot mai mult, să obosească și să devină nemulțumiți. Lucrarea în inima lor nu era una reală. Ei nu au fost aduși cu adevărat la Dumnezeu. Au renunțat un timp la idoli lor, dar nu au ajuns la Dumnezeu Însuși. Ei nu au găsit niciodată în El partea care să satisfacă inimile lor, nu au cunoscut niciodată adevărata însemnătate a părtășiei cu El, nu au gustat niciodată satisfacția și liniștea inimii în Hristos. De aceea sârmana inimă nesatisfăcută a început după un timp să dorească după lume; s-au întors înapoi și au decăzut mult mai mult decât au fost vreodată în nebunia și deșertăciunea lor.

Astfel de cazuri au adus foarte multă întristare și descurajare. Ele aduc ocară mare Numelui lui Hristos și deseori sunt un obstacol pentru sufletele care caută. Însă ele nu schimbă cu nimic adevărul; ele lasă neatinsă întrebarea cu privire la adevărata întoarcere la Dumnezeu.

Nimic nu se poate asemăna cu aceste lucruri

Cu cât ne vom preocupa mai mult cu 1 Tesaloniceni 1,9, cu atât mai mult va trebui să admirăm profunzimea, plinătatea și puterea acestui verset. Ce mult cuprind cuvintele: «întors de la idoli la Dumnezeu»! Înțelegem noi cu adevărat însemnătatea și puterea lor deplină? Este un lucru minunat pentru suflet să fie adus la Dumnezeu. Să-L cunoaștem ca locul nostru de refugiu în toate slăbiciunile și nevoile noastre, ca izvor al bucuriei noastre, ca putere a noastră și scut al nostru, ca Conducător și Mângâietor al nostru, ca Cel ce este totul și în toate pentru noi, să te sprijini cu totul de El și să fi în totul dependent de El.

Cititorul meu drag, cunoaște inima ta măreția tuturor acestor lucruri? Dacă ești un copil al lui Dumnezeu, un suflet care s-a întors cu adevărat la Dumnezeu, atunci este privilegiul tău fericit să cunoști aceste lucruri, și să nu fi mulțumit fără ele. Nimic altceva nu poate face inima omenească mulțumită și fericită, decât numai Dumnezeu. Lumea întreagă nu este în stare să satisfacă dorințele inimii și să liniștească poftele ei. Dacă am poseda toate bogățiile și toate comorile lumii și dacă ne-ar sta la dispoziție toate desfătările, pe care le poate oferi bogăția, inima ar dori totuși mai mult; ar rămâne permanent în urmă un gol trist, pe care nimic de pe pământ nu-l poate umple.

Să privim istoria lui Solomon. Să-l auzim ce ne împărtășește din experiența lui:

«Eu, Eclesiastul (sau: predicatorul), am fost împărat peste Israel, în Ierusalim. Mi-am pus inima să cercetez și să adâncesc cu înțelepciune tot ce se întâmplă sub ceruri: iată o preocupare obositoare, la care supune Dumnezeu pe fiii oamenilor, ca să fie umiliți prin ea.

Am văzut tot ce se face sub soare; și iată, totul este deșertăciune și goană după vânt! Ce este strâmb nu se poate îndrepta și ce lipsește nu poate fi numărat. Am vorbit în inima mea, zicând: „Iată am devenit mare și am întrecut în înțelepciune pe toți cei ce au stăpânit înaintea mea peste Ierusalim; și mintea mea a văzut multă înțelepciune și cunoaștere.” Mi-am pus inima să cunosc înțelepciunea și să cunosc prostia și nebunia. Dar am înțeles că și aceasta este goană după vânt. Căci unde este multă înțelepciune este și mult necaz și cine își înmulțește cunoștința își mărește durerea. Am zis în inima mea: „Hai! Vreau să te încerc cu veselie și gustă plăcerea.” Dar iată, și aceasta este deșertăciune. Am zis râsului: „Ești o nebunie!” și veseliei: „La ce folosești?” Am căutat în inima mea cum să-mi înveselesc trupul cu vin, în timp ce inima mea va cârmui cu înțelepciune; și să pun stăpânire pe nebunie, până voi vedea ce este bine să facă fiii oamenilor sub ceruri, în tot timpul vieții lor. Am făcut lucruri mari: mi-am construit case, mi-am sădit vii; mi-am făcut grădini și parcuri și am sădit în ele tot felul de pomi roditori. Mi-am făcut rezervoare de apă, ca să ud dumbrava unde cresc copacii. Am cumpărat robi și roabe și am avut robi născuți în casă; am avut cirezi de boi și turme de oi, mai mult decât toți cei ce fuseseră înainte de mine în Ierusalim. Mi-am strâns argint și aur și bogății ca ale împăraților și ținuturi. Mi-am adus cântăreți și cântărețe și desfătarea fiilor oamenilor: o soție și țiitoare. Am ajuns mare, mai mare decât toți cei ce fuseseră înaintea mea în Ierusalim. Mi-am păstrat chiar înțelepciunea. Tot ce mi-au poftit ochii, le-am dat; nu mi-am oprit inima de la nici o veselie, ci am lăsat-o să se bucure de toată munca mea, și aceasta mi-a fost partea din toată munca mea. Apoi m-am uitat la toate lucrările pe care le făcusem cu mâinile mele și la efortul cu care le făcusem; și iată, totul era deșertăciune și goană după vânt și nu este nici un câștig sub soare» (Eclesiastul 1,12 – 12,11).

Aceasta este sentința cu privire la toate izvoarele de ajutor pământești, rostită de gura unui om care posedă tot ce poate oferi pământul, căruia i-a fost îngăduit să golească complet paharul bucuriilor omenești și pământești. Ce erau toate acestea? «Deșertăciune și goană după vânt.» - «Toate lucrurile sunt într-o necurmată frământare, așa cum nu se poate spune; ochiul nu se mai satură privind și urechea nu obosește auzind» (Eclesiastul 1,8). Sărmana inimă omenească nu poate niciodată să fie satisfăcută prin ceea ce îi poate da pământul acesta. Apele pământești nu pot stinge setea sufletului nemuritor. Lucrurile pământului acesta, chiar dacă ele ar fi nepieritoare, nu pot să ne facă cu adevărat fericiți. «Totul este deșertăciune și goană după vânt.»

Fiecare om, mai devreme sau mai târziu, trebuie să cunoască adevărul acestor cuvinte. Omul ar putea acum să-și închidă urechea înaintea acestora, ar putea să refuze să asculte de vocea care atenționează a Duhului, el își poate închipui, că lumea aceasta îi poate oferi adevărata mângâiere și adevărata fericire, el ar putea să alerge cu înflăcărare după bogățiile ei, onoarea ei, decorațiile ei și plăcerile ei, dar el va trebui să facă experiența, că nimic nu-l poate satisface, că totul este deșertăciune. Cât de îngrozitor însă, dacă el ajunge prea târziu la această cunoaștere, dacă el, asemenea omului bogat din pildă, își deschide ochii în chinurile focului veșnic! Cine ar putea descrie groaza unui suflet care se vede pentru veșnicie alungat dinaintea prezenței lui Dumnezeu și în întunericul cel mai de afară, în locul unde este plânsul, țipetele și scrâșnirea dinților? Chiar și gândul la aceasta este îngrozitor. Ce va fi atunci realitatea? Ce va fi să te regăsești cândva în chinurile schingiuitoare ale iadului, de partea cealaltă a prăpastiei de netrecut, unde niciodată nici măcar o singură rază de speranță nu va străpunge întunericul dens, îngrozitor, al veșniciei? Vai! Dacă oamenii s-ar gândi la timp la aceste lucruri îngrozitoare și să fugă de mânia care va veni, înainte de a fi prea târziu! Dar, vai!, dumnezeul lumii acesteia le-a orbit mintea, «ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei». El îi preocupă cu tot felul de lucruri, pentru ca ei să uite singurul lucru care este necesar.

Un apel

Dar să revenim la subiectul nostru. Este dorința noastră fierbinte să punem pe inima cititorului creștin, să înțeleagă cât de deosebit de important este să-și găsească în Dumnezeu cel viu toate sursele lui de ajutor. Noi ne-am îndepărtat numai pentru o clipă de la acest punct, ca să adresăm o atenționare fiecărui om neîntors la Dumnezeu și nepăsător, căruia îi cad în mână aceste rânduri. Noi îl rugăm cu toată stăruința, să se întoarcă la Dumnezeu. Pe cititorul creștin însă îl rugăm să caute o părtășie mai profundă cu Dumnezeu, la care el s-a întors prin har. Simțim tot mai mult cât este de necesar, ca creștinii să dovedească în viața lor zilnică, că au găsit în Dumnezeu liniștea desăvârșită pentru inima lor. Aceasta este foarte important în relațiile cu lumea. Este un mare câștig, dacă prin har noi am fost făcuți capabili să spunem lumii că noi suntem independenți de ea; însă noi putem spune aceasta numai dacă suntem permanent conștienți de ce avem în Dumnezeu. Aceasta oferă întregii noastre comportări o putere morală. Ne eliberează pe deplin de înclinația noastră să ne rezemăm pe sprijinitori omenești și să ne găsim refugiu la izvoarele de ajutor omenești. În privința aceasta noi toți ne putem acuza mai mult s-au mai puțin. Cât de mult suntem înclinați să căutăm la semenii noștri ajutor, sfat și mângâiere, în loc să ne îndreptăm privirea exclusiv spre Dumnezeu! Aceasta este o mare greșeală din partea noastră. În principiu atunci uităm izvorul apei vii și ne construim puțuri crăpate, care nu țin apă (Jeremia 2,13). La ce ne mai putem atunci aștepta? Care va trebui să fie urmarea? Uscăciune și secetă. Dumnezeu nostru va permite în marea Sa credincioșie, ca semenii noștri să ne părăsească, ca prin aceasta să ne arate cât de nebunesc este să te sprijini pe un braț de carne.

Să ascultăm ce spune profetul despre această întrebare importantă cu privire la umblarea noastră practică:

«Așa vorbește Domnul: blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijină pe un muritor și își abate inima de la Domnul! Căci este ca un tufiș în pustie și nu vede venind fericirea; locuiește în locurile arse ale pustiei, într-un pământ sărat și fără locuitori. Binecuvântat» - să observăm această mare diferență - »este omul care se încrede în Domnul și a cărui încredere este Domnul! Căci el este ca un pom sădit lângă ape, care își întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură, când vine, și frunzișul lui rămâne verde; în anul secetei nu se teme și nu încetează să aducă roadă» (Jeremia 17,5-8).

Este deosebit de bine să te sprijini pe brațul Dumnezeului cel viu, în toate timpurile, în toate locurile și în toate împrejurările să-ți găsești refugiu și ajutor în El. El niciodată nu dezamăgește o inimă care se încrede în El. El nu ne va părăsi niciodată. Probabil că El consideră că este bine să ne lase să așteptăm răspunsul la strigătul nostru; dar timpul pe care îl petrecem în așteptare, este un timp petrecut bine, și când apoi vine răspunsul, inimile noastre se umplu de laudă și mulțumire, și noi suntem capabili să spunem: «O, cât de mare este bunătatea Ta pe care o păstrezi pentru cei ce se tem de Tine și pe care o arăți celor ce se încred în Tine, în fața fiilor oamenilor!» (Psalm 31,19)

Este un lucru minunat, să fi capabil, să te încrezi în Dumnezeu în fața fiilor oamenilor și să mărturisești a-tot-suficiența Sa pentru toate nevoile noastre. Dar aceasta trebuie să fie o realitate și nu o simplă mărturisire. Nu are nici o valoare să vorbești de faptul că noi ne sprijinim pe Dumnezeu, dacă noi în același timp privim într-un fel sau altul la un sărman muritor, ca să primim ajutor de la el. Dar, vai! Cât de des ne înșelăm singuri în felul acesta! În timp ce vorbim limba încrederii în Dumnezeu, privim la un om și îi facem cunoscut nevoile noastre. Ne înșelăm singuri și dezonorăm pe Dumnezeu; și sfârșitul este totdeauna dezamăgirea și rușinarea feței.

Să ne gândim cu toată seriozitatea la aceste lucruri și cu toată sinceritatea, dragul meu cititor creștin! Să căutăm să înțelegem adevărata însemnătate a acelor cuvinte «întors la Dumnezeu»! Ele conțin, dacă avem voie să spunem așa, natura propriu-zisă a adevăratei fericiri și sfințeniei. Dacă inima s-a întors cu adevărat la Dumnezeu, ea a descoperit taina dumnezeiască a păcii, a

liniști și a satisfacerii desăvârșite; ea își găsește totul în Dumnezeu. Sunt eu într-o situație oarecare dificilă? Eu pot privi spre Dumnezeu, ca să fiu călăuzit de El. El a făgăduit să mă călăuzească cu privirea ochilor Săi. Și ce Conducător desăvârșit este El! El vede finalul de la început. El cunoaște toate legăturile și relațiile mele. El este un Călăuzitor care nu înșală. Înțelepciunea Lui nu poate niciodată duce în rătăcire, și pe lângă aceasta El mă iubește în chip desăvârșit. Cum aș putea să găsesc un Conducător mai bun?

Perspectivă / mângâiere

Sunt în necaz? Eu pot merge cu necazul meu la Dumnezeu. El este posesorul cerului și al pământului. Comorile universului stau la dispoziția Lui. El mă poate ajuta, dacă El consideră că este bine; și dacă nu mă ajută, atunci întristarea va fi mult mai bună pentru mine, decât eliberarea din ea. «Dumnezeul meu vă va împlini orice trebuință, potrivit bogățiilor Sale, în glorie, în Hristos Isus» (Filipeni 4,19). Nu este aceasta suficient? De ce să caut ajutoare omenești? Dumnezeu S-a obligat să poarte grijă de toate nevoile mele, oricât ar fi ele de mari, de numeroase, de diferite. «El, care, în adevăr, nu L-a cruțat pe propriul lui Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dărui, de asemenea, toate împreună cu El?»

Desigur, Dumnezeu folosește creaturile Sale ca unelte, ca să ne ajute în vremuri de nevoie; dar aceasta este cu totul altceva. Apostolul putea spune: «Dar Cel care îi mângâie pe cei smeriți, Dumnezeu, ne-a mângâiat prin venirea lui Tit.» Pavel aștepta mângâiere de la Dumnezeu, și Dumnezeu l-a trimis pe Tit ca să-l mângâie. Dacă Pavel ar fi privit la Tit, cu siguranță ar fi fost dezamăgit. Așa este întotdeauna. De aceea în toate greutățile și nevoile noastre ochii noștri să fie îndreptați numai spre Dumnezeu. Noi ne-am întors de la idoli «la Dumnezeu», și El ar trebui să fie în toate împrejurările singurul nostru loc de refugiu. Noi ne putem adresa Lui pentru sfat, ajutor, călăuzire, compasiune, cu un cuvânt, pentru tot ce ne trebuie. «Sufletul meu, încrede-te liniștit numai în Dumnezeu! Pentru că de la El vine așteptarea mea. Numai El este stânca mea și mântuirea mea, turnul meu înalt: nu mă voi clătina» (Psalm 62,5.6).

Dar probabil cineva ar putea întreba, nu ne va face această obișnuință, de a privi numai la Dumnezeu, să subapreciem canalele prin care El lasă harul să curgă spre noi? Tocmai opusul. Cum aș putea eu să subapreciez pe cineva, care tocmai a fost trimis de Dumnezeu la mine ca unealtă a Sa, ca să împlinească nevoile mele? Imposibil. Eu îl prețuiesc ca pe un canal, însă fără să mă îndrept spre el ca spre o sursă de ajutor. În aceasta constă toată diferența. Noi nu avem voie niciodată să uităm ce înseamnă adevărata întoarcere la Dumnezeu; noi am fost aduși la Dumnezeu, și dacă este așa, atunci este în ordine, că noi găsim în El subiectul desăvârșit pentru inima noastră și o sursă de ajutor desăvârșită în toate situațiile noastre.

4. Partea practică a întoarcerii la Dumnezeu

Trecem acum să studiem partea practică a temei noastre. Ea este cuprinsă în cuvintele: «ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat». Aceasta are o foarte mare importanță pentru fiecare credincios. Noi am fost chemați «să slujim». Viața noastră toată, începând din clipa întoarcerii noastre la Dumnezeu și până la sfârșitul drumului nostru pe pământ, ar trebui să se caracterizeze prin duhul unei slujiri adevărate, serioase și devotate. Acesta este privilegiul nostru mare, da, datoria noastră sfântă. Nu are importanță cât de mare sau cât de mic este cercul activității noastre sau ce profesie avem noi în viață; dacă ne-am întors la Dumnezeu, atunci avem un lucru de făcut, și anume, să slujim lui Dumnezeu. Dacă este ceva în profesia noastră care este în contradicție cu voia descoperită a lui Dumnezeu și cu învățăturile clare ale Cuvântului Său, atunci trebuie să renunțăm la ea, oricât ne-ar costa. Primul pas al unui slujitor ascultător constă în a părăsi o poziție greșită, să se depărteze de rău.

Întors la Dumnezeu, pentru a sluji lui Dumnezeu

Noi suntem chemați să slujim lui Dumnezeu, și totul trebuie măsurat și verificat cu acest etalon. Creștinul trebuie să-și pună numai o întrebare: „Pot eu să împlinesc obligațiile legate de profesia mea, pentru a glorifica pe Dumnezeu?” Dacă nu, atunci el trebuie să renunțe la ea. Dacă noi nu putem uni Numele lui Dumnezeu cu profesia noastră – dacă dorim să mergem pe drumul nostru împreună cu Dumnezeu și să trăim plăcut pentru El – atunci trebuie să părăsim profesia și să rugăm pe Dumnezeu să ne deschidă o cărare, pe care noi putem merge un drum spre gloria Sa.

El va face aceasta, preamărit să-I fie Numele! El nu lasă niciodată de rușine un suflet care se încrede în El. Tot ce avem noi de făcut este să ne agățăm de el cu toată hotărârea inimii, și El va deschide drumul înaintea noastră. El ar putea să ni se pară îngust, zgrunțuros și singuratic, însă datoria noastră simplă este să stăm înaintea lui Dumnezeu și nici măcar pentru o oră să nu fim în legătură cu ceea ce este în contradicție evidentă cu voia Lui revelată. O conștiință gingașă, un ochi simplu și o inimă supusă vor răspunde la unele întrebări, vor rezolva anumite probleme și vor înlătura unele greutăți din cale. Chiar și roadele naturii dumnezeiești, dacă le permitem să lucreze, ne vor ajuta în anumite situații de derută. «Lumina trupului este ochiul; când ochiul tău este curat, tot trupul tău este, de asemenea, plin de lumină.» Dacă inima noastră este caldă pentru Hristos și bate pentru lucrarea Sa, pentru Numele Său, pentru slujirea lui Dumnezeu, atunci Duhul Sfânt deschide sufletului comorile multiple ale revelației dumnezeiești și revarsă un fluviu de lumină vie peste înțelegere, așa că noi vedem înaintea noastră drumul slujirii tot așa de clar ca soarele și trebuie numai să pășim cu pași hotărâți pe el.

Noi nu avem voie să uităm nici măcar o clipă, că ne-am întors la Dumnezeu, ca să slujim lui Dumnezeu. Revelarea vieții, pe care o posedăm, trebuie să ia permanent forma slujiri dedicate Dumnezeului viu și adevărat. În starea noastră de oameni neîntorși la Dumnezeu ne-am închinat la idoli și am slujit la tot felul de poftes și plăceri; acum dimpotrivă adorăm pe Dumnezeu în Duhul și suntem chemați să-I slujim cu toate puterile. Noi ne-am întors la Dumnezeu, ca să găsim în El liniștea și satisfacția noastră deplină. El a pus în Hristos, Fiul dragostei Sale, tot ce poate satisface dorințele vieții noi. Este privilegiul nostru să avem pe Hristos locuind prin credință în inimile noastre și să fim înrădăcinați și întemeiați în dragoste, ca să putem pe deplin înțelege împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea, și să cunoaștem dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința, ca să fim umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu (Efeseni 3,17-19).

Umpluți, satisfăcuți și întăriți în felul acesta suntem chemați să ne dedicăm cu duh, suflet și trup lucrării lui Hristos și să fim tari, nemișcați, tot timpul sporind în lucrarea Domnului. Noi nu ar trebui să avem altceva de făcut în lumea aceasta. Ce nu se poate face ca lucrare pentru Hristos ar trebui să fie total înlăturat. Aceasta face chestiunea deosebit de simplă. Este marele nostru privilegiu să facem totul în Numele Domnului și spre onoarea lui Dumnezeu. Se vorbește uneori de o chemare lumească, în opoziție cu chemarea sfântă. Pavel a făcut corturi și a înființat adunări, dar în ambele a slujit Domnului Isus. Tot ce face un creștin, trebuie să fie sfânt, deoarece este făcut ca o lucrare pentru Dumnezeu. Dacă ne-am gândi permanent la aceasta, atunci aceasta ne-ar face capabili, ca cele mai simple obligații ale vieții noastre zilnice să le aducem în legătură cu Domnul Însuși și în felul acesta să le acordăm o demnitate sfântă și un interes profund. În loc să vedem în obligațiile profesiei noastre un obstacol pentru partășia cu Dumnezeu, vom face din ele o ocazie pentru a aștepta instruirea și călăuzirea Sa și apoi să le împlinim într-un fel în care Numele Său sfânt va fi glorificat.

Slujirea lui Dumnezeu este în realitate o chestiune mult mai simplă decât noi gândim deseori. Ea nu constă în aceea, că noi vom face fapte mari, care depășesc limitele stabilite de Dumnezeu pentru cercul nostru de acțiune. Să luăm ca exemplu o servitoare. Cum poate ea să

slujească Dumnezeului cel viu și adevărat? Ea nu poate merge din casă în casă să facă vizite, ca să vestească unuia sau altuia Evanghelia. Cercul ei de acțiune este în casa stăpânului ei. Dacă ea ar începe să meargă de la o casă la alta, atunci ea ar neglija efectiv lucrarea încredințată ei de Dumnezeu. Să ascultăm următoarele cuvinte ale apostolului: «Îndeamnă-i pe robi să fie supuși stăpânilor lor, să fie plăcuți în toate, necontrazicând, nefurând, ci arătând toată buna credincioșie, ca în toate să împodobească învățătura Dumnezeului nostru Mântuitor» (Tit 2,9-10). Vedem din aceasta că un slujitor prin ascultare, smerenie și sinceritate poate să împodobească învățătura lui Dumnezeu tot așa de bine ca și un evanghelist, care călătorește în toată lumea, ca să-și împlinească misiunea lui înaltă și sfântă.

Și în continuare citim: «Robilor, ascultați de stăpânii pământești, cu teamă și tremur, în simplitatea inimii voastre, ca de Hristos, nu în slujire de ochii lor, ca unii care caută să placă oamenilor, ci ca robi ai lui Hristos, făcând voia lui Dumnezeu din suflet, slujind cu bunăvoință ca Domnului, și nu ca oamenilor, știind că orice bine va face fiecare, aceasta va primi de la Domnul, fie rob, fie liber» (Efeseni 6,5-8).

Nu este totul foarte frumos? Ce câmp vast deschid aceste cuvinte pentru slujirea noastră! Dar, vai! Unde se găsește astăzi această simplitate a inimii? Unde este această teamă și acest tremur? Unde este o slujire așa de devotată? Vai! Prea des descoperim mândrie, egoism, orgoliu și interes personal. Cât de mult trebuie aceste lucruri să dezonoreze pe Domnul și să întristeze pe Duhul Său Sfânt! Fie ca în sufletele noastre să se trezească un sentiment profund cu privire la ce se cuvine celor care sunt chemați să slujească Dumnezeului viu și adevărat! Nu este pentru fiecare creștin adevărat o dovadă deosebită a harului lui Dumnezeu, că el poate să-I slujească și să-L glorifice, chiar și în obligațiile obișnuite din casă? Dacă nu ar fi așa, ce va fi din nouăzeci și nou de creștini dintr-o sută? Nu este nespus de binecuvântat pentru noi să știm că Dumnezeul nostru în harul Său Se coboară, ca să lege Numele Său și gloria Sa cu cele mai de jos obligații pe care le avem în viața noastră obișnuită de familie? Aceasta acordă a tot ce noi facem, de dimineața și până seara, un adevărat interes și o însemnătate de neimaginat.

«Orice faceți, lucrați din suflet, ca pentru Domnul și nu ca pentru oameni, știind că de la Domnul veți primi răsplata moștenirii; slujiți Domnului Hristos» (Coloseni 3,23.24). În aceasta constă secretul întregii chestiuni. Vai!, fie ca el să fie mai mult practicat și revelat între noi! Ce putere morală ar oferi aceasta întregii vieți creștine! Ce răspuns triumfător ar fi la toate batjocurile și rafinamentul excesiv al necredinței! Ar avea mai multă putere decât zece mii de argumentări dintre cele mai inteligente. Nici o dovadă nu este așa de tare și concludentă ca viața serioasă, devotată, sfântă și gata de a se sacrifica a unui creștin, și o astfel de viață poate fi revelată printr-o persoană al cărei cerc de acțiune este limitat de patru pereți ai unei bucătării.

Viața practică a unui creștin adevărat furnizează nu numai răspunsul cel mai bun la batjocurile celui necredincios și la reproșurile scepticului, ci iese în întâmpinare în mod larg afirmațiilor celor care vor să aducă pe creștin sub Lege. Dacă ni se reproșează că noi nu stimulăm lucrările și nu predicăm despre ele, atunci întrebăm simplu: Pentru ce să facem aceasta? Omul, care nu s-a întors la Dumnezeu, nu poate face nici o lucrare, în afară de «fapte rele» sau «fapte moarte». Toate gândurile lui, cuvintele și faptele lui merită chinul veșnic și focul care nu se stinge niciodată. «Cei care sunt în carne nu pot să placă lui Dumnezeu.» Ce scop ar avea să se vestească astfel de „lucrări”? Ele pot numai să-i ducă în rătăcire, să-i înșele și să-i orbească.

Adevărata întoarcere la Dumnezeu trebuie să aibă loc. Dar ce are de făcut cel care se întoarce la Dumnezeu? Cu siguranță nu are nimic de făcut, ca să obțină viața, căci el posedă viața veșnică ca dar liber al lui Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. El nu are nimic de făcut, ca să devină mântuit, căci el este deja mântuit pentru toată veșnicia. Pentru ce este el atunci chemat? «Ca să slujească Dumnezeului cel viu și adevărat». În ce, când și unde? În toate lucrurile, în tot timpul și în toate locurile. Cel întors la Dumnezeu nu are nimic altceva de făcut, decât să slujească lui Dumnezeu. Dacă face altceva, atunci se dovedește necredincios

față de Domnul și Stăpânul său, care l-a dotat, înainte ca El să-l cheme să slujească, cu viața, cu harul și cu puterea, numai prin care se poate exercita slujirea.

Da, cititorul meu drag, creștinul este chemat să slujească. Să nu uităm niciodată aceasta. El are privilegiul să aducă trupul său ca pe o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu, aceasta fiind slujirea sa înțeleaptă (Romani 12,1). Aceasta înlătură toate greutatețile, reduce la tăcere toate obiecțiile și pune toate la locul potrivit. Nu este vorba de ceea ce fac eu, ci cum fac eu, nu de locul unde mă aflu, ci de felul cum mă comport. Creștinismul, așa cum este el prezentat în Noul Testament, este expresia vieții lui Hristos în cel credincios, este Hristos, prezentat prin puterea Duhului Sfânt în viața zilnică a creștinului. Tot ce stă în legătură cu creștinul, tot ce el spune și face, trebuie să poarte semnele caracteristice clare ale slujirii lui Dumnezeu.

Cei întorși la Dumnezeu așteaptă pe Domnul

Ne mai rămâne să studiem pe scurt ultimele cuvinte ale capitolului nostru. Ele sunt pentru noi o dovadă convingătoare despre mărturia credincioasă și cuprinzătoare a apostolului față de tesaloniceni, precum și despre realitatea și profunzimea lucrării în cei întorși de curând la Dumnezeu din locul acela. Ei nu numai s-au întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujească Dumnezeului cel viu și adevărat, ci și ei așteaptă «pe Fiul Său din cer».

Cititorul să acorde toată atenția acestei realități importante. Așteptarea fericită a venirii Domnului alcătuia o parte principală a Evangheliei, pe care o predica Pavel, și a creștinismului acelora, care prin slujba lui s-au întors la Dumnezeu. Acest rob binecuvântat al lui Dumnezeu a predicat o Evanghelie deplină. El nu a vestit numai că Fiul lui Dumnezeu a venit în lume ca să înfăptuiască lucrarea de împăcare și să pună baza veșnică a împlinirii planurilor minunate ale lui Dumnezeu, ci și, că El S-a reîntors în cer și ca Om biruitor, înălțat și glorificat a ocupat locul Său la dreapta tronului lui Dumnezeu. Și că El va reveni, în primul rând ca să ia pe ai Săi la Sine și să-i ducă în casa Tatălui Său, unde El a pregătit un loc pentru ei, și apoi ca să apară împreună cu ei ca să facă judecata asupra dușmanilor Săi, să strângă din împărăția Sa toate necazurile și pe cei care fac răul și să întemeieze domnia Sa glorioasă de la o mare la alta, de la o margine a pământului până la cealaltă margine a pământului.

Aceasta nu era o dogmă seacă, aspră, pe care trebuia s-o primești ca o parte a unei mărturisiri de credință lipsită de putere și fără valoare, ea era o realitate vie, o putere morală puternică în suflet, o speranță prețioasă, curățitoare, sfințitoare și înălțătoare, care desprindea total inima de lucrurile acestui pământ și o antrena să aștepte în fiecare clipă revenirea Domnului nostru preaiubit și Mântuitorului Isus Hristos, care ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi. Este deosebit de interesant să observăm că în epistolele adresate tesalonicenilor se vorbește mult mai mult de revenirea Domnului decât se vorbește în toate celelalte epistole luate împreună. Aceasta este cu atât mai remarcabil, cu cât ele sunt primele epistole pe care le-a scris Pavel și pe care le-a adresat unei adunări, care era foarte tânără în credință.

Dacă cititorul vrea să arunce o privire fugară peste aceste epistole, el va găsi că speranța venirii Domnului se găsește în fiecare din cele opt capitole și este adusă în legătură cu tot felul de lucruri. În primul capitol ea este prezentată ca marele subiect, care permanent ar trebui să stea înaintea inimii fiecărui creștin, oricare ar fi forma poziției și relației lui în lumea aceasta. Ea este lumina strălucitoare care strălucește la sfârșitul lungii lui călătorii prin pustia întunecată și obositoare. «V-ați întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului viu și adevărat și să așteptați ...» - Ce să aștepte? Momentul morții lor? O, nu, apostolul nu se gândește nici pe departe la aceasta. Moartea a fost nimicită pentru credincios și niciodată ea nu este prezentată ca subiect al speranței lui. Dar ce trebuiau tesalonicenii să aștepte? «... din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți ...».

Și să observăm ce cuvinte frumoase adaugă apostolul: «... pe Isus, care ne scapă de mânia care vine.» Aceasta este Persoana, pe care noi o așteptăm, Mântuitorul nostru, Marele nostru Eliberator, El, Cel care a lucrat ca să ne salveze din starea noastră lipsită de speranță. Cel care

din cauza noastră a primit paharul mâniei din mâna dreptății dumnezeiești și l-a golit pentru totdeauna și până la ultima picătură. Care a îndepărtat orice nor, așa că noi putem privi în sus spre cer, fără ca să vedem altceva decât numai strălucirea și mărimea gloriei și dragostei Sale, care vor fi partea noastră în toată veșnicia.

De ai putea tu, iubitul meu cititor creștin, ca tot timpul, dimineața, la prânz, seara și noaptea să privești după venirea Salvatorului nostru! Cum s-ar despărți inimile noastre de toate lucrurile vizibile și s-ar ridica peste lucrurile fără valoare ale lumii acesteia, dacă în fiecare zi ne-am începe lucrul, oricare ar fi el, cu gândul că noi, înainte să se întindă umbrele nopții, probabil vom fi ridicați în văzduh, ca să întâmpinăm pe Domnul nostru preaiubit!

Este acesta un simplu vis al unui fanatic sau al unui visător emoționat? Nu, este un adevăr netrecător, care se bazează pe același fundament ca și întreaga clădire a creștinismului nostru. Este adevărat, că Fiul lui Dumnezeu a umblat pe pământul acesta în Persoana lui Isus din Nazaret? Este adevărat, că El a trăit și a lucrat în mijlocul păcătoșilor și al unei omeniri sărmene, decăzute? Este adevărat că El a suspinat și a plâns și a fost îngrozit în duhul la sentimentul pustirii, pe care păcatul a provocat-o în lumea aceasta? Este adevărat că El a mers la cruce și acolo S-a jertfit lui Dumnezeu fără pată, ca să satisfacă maiestatea dumnezeiască, ca să îplinească toate cerințele tronului lui Dumnezeu, să nimicească lucrările diavolului, să facă de ocară puterile iadului, să îndepărteze păcatul prin jertfa de tăiere a Sa Însăși și să poarte păcatele tuturor acelor care vor crede în El de la începutul și până la sfârșitul veacurilor? Este adevărat, că El a fost trei zile și trei nopți în inima pământului și în prima zi a săptămânii s-a ridicat triumfător din mormânt, ca și Cap al noii creații, și S-a înălțat la cer, după ce a fost văzut de mai mult de cinci sute de martori? Este adevărat, că la cincizeci de zile după învierea Sa a trimis pe Duhul Sfânt, ca să umple pe apostolii Săi și să-i facă capabili să ducă Evanghelia până la marginile pământului? Este adevărat că începând din ziua de Rusalii și până în clipa de față El este Apărător la Tatăl și Mare preot la Dumnezeu pentru poporul Său?

Sunt toate aceste lucruri adevărate? Da, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, ele toate sunt dumnezeiește adevărate și ele ne sunt făcute cunoscut în cărțile Noului Testament cu o claritate, cu putere și plinătate demne de admirat. Ele se bazează pe fundamentul tare al Sfintei Scripturi, Cuvântul lui Dumnezeu, un fundament pe care nici o putere a pământului și a iadului nu poate să-l atace. Și pe acest fundament de nezguduit se bazează și marea speranță a revenirii Domnului. Pe cât este de adevărat că Domnul Isus Hristos a fost copilaș într-o iesle în Betleem, că El a crescut la statura de Om matur, că El a mers din loc în loc făcând bine, că a fost răstignit pe cruce și pus într-un mormânt, că acum El S-a așezat pe tronul Maiestateii în cer, tot așa este de adevărat că El va reveni ca să ia pe ai Săi la Sine. El poate veni chiar astăzi. Nimeni nu știe când va veni, dar revenirea Lui poate fi în orice clipă. Singurul lucru care Îl reține este îndelunga Lui răbdare, dragostea și îndurarea. Deja de optsprezece secole a amânat să vină și a așteptat, și în tot acest timp fericirea era gata să fie descoperită și Dumnezeu era pregătit să judece. Însă El a așteptat și mai așteaptă și astăzi cu îndurare și răbdare.

Domnul va reveni. Noi ar trebui să trăim tot timpul cu această speranță. Așa a învățat apostolul pe iubiții lui tesaloniceni. El însuși trăia în această speranță. El o aducea în legătură cu tot ce se petrecea în viața lui zilnică. Să ascultăm ce spune el, când era vorba să recolteze rodul muncii lui: «Pentru că cine ne este speranță, sau bucurie, sau cunună a laudei? Nu sunteți chiar voi, înaintea Domnului nostru Isus, la venirea Sa?» (1 Tesaloniceni 2) În această zi el îi va întâlni pe toți. Niciunui vrăjmaș nu îi va fi permis atunci să împiedice această unire. «De aceea am dorit să venim la voi, chiar eu, Pavel, o dată și chiar de două ori; dar ne-a împiedicat satan.» Ce minunat și tainic este aceasta! Însă cu toate acestea era așa. Satan a împiedicat în zilele lui Daniel pe un înger al lui Dumnezeu în împlinirea misiunii sale și el a împiedicat în timpul acela pe un apostol al lui Hristos în împlinirea dorinței lui plăcute, să viziteze pe frații săi din Tesalonic. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, el nu va fi în stare

să împiedice unirea fericită a lui Hristos cu ai Săi, pe care noi o așteptăm. Ce clipă va fi aceasta! Ce scene de întâlnire fericită! Dar înainte de toate, ce va fi, să-L vedem pe El Însuși, pe Isus al nostru, să vedem fața Lui prietenoasă și să auzim urarea de bun venit, să auzim de la El «Bine rob bun și credincios!».

Ce speranță înviorătoare a inimii! Trebuie noi să ne mirăm, că ea a ocupat un loc așa de important în gândurile și învățăturile apostolului? El revine mereu la aceasta. Dacă este vorba de progrese în viața dumnezeiască și în evlavia practică, atunci el spune. «Domnul să vă facă să sporiți și să prisosiți în dragoste unii față de alții și față de toți, după cum facem și noi față de voi, ca să vă întărească inimile, ca să fie fără vină în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus cu toți sfinții Săi!» (1 Tesaloniceni 3). Să observăm înainte de toate sfârșitul acestor cuvinte frumoase și mișcătoare: «cu toți sfinții Săi». Cum triumfă acest răspuns peste toate afirmațiile acelora, care vor să ne facă să credem, că nu toți credincioșii vor avea parte de bucuria venirii minunate a Domnului! Niciunul din cei mântuiți nu va lipsi, indiferent de neștiința lor, de rătăcirea lor, de inducerile în eroare, de lipsurile și cusururile lor. Salvatorul nostru nu va exclude pe niciunul din preaiubiții Lui.

Să ne facă acest har de nepătruns, să fim fără griji și indiferenți? Dumnezeu să ne păzească de aceasta! Nu, tocmai conștiința permanentă a harului de care avem parte este cea care menține treaz în noi sentimentul responsabilității noastre sfinte, așa că noi judecăm și condamnăm tot ce pe căile noastre stă în contradicție cu gândurile și felul de gândire al lui Hristos. Și nu numai aceasta; speranța în revenirea Domnului, dacă ea rămâne proaspătă și vie în inimile noastre, trebuie să sfințească, să curețe și să înalțe tot caracterul nostru și umblarea noastră. Nimic altceva nu este în stare să facă mai mult aceasta. Nimeni, dintre cei care aparțin Domnului, nu poate trăi realmente în speranța ca în orice clipă să vadă pe Domnul său, și în același timp să-și lege inima de lucrurile lumii acesteia. Să nu ne înșelăm singuri. Dacă zilnic așteptăm pe Fiul lui Dumnezeu din cer, atunci lucrurile lumii acesteia nu vor avea nici o valoare pentru noi. Așteptarea venirii Domnului nu este o chestiune a capului, ci a inimii. Mîntea noastră ar putea să înțeleagă pe deplin învățătura cu privire la venirea Domnului, întreg cercul adevărilor profetice poate sta foarte clar înaintea ochilor noștri spirituali, fără ca prin aceasta să aibă cea mai mică influență asupra inimii, asupra caracterului și vieții practice. Dar este o cu totul altă chestiune, dacă întreaga noastră existență morală, viața noastră practică sunt călăuzite de speranța binecuvântată și fericită de a-L vedea pe El, Cel care ne iubește și care ne-a curățit de păcatele noastre în sângele Său.

Facă Dumnezeu ca toate acestea să se găsească tot mai mult printre noi! Este de temut, că mulți dintre noi și-au pierdut prospețimea și puterea speranței noastre cerești. Adevărul despre venirea Domnului a devenit o simplă învățătură așa de cunoscută, că noi vorbim deseori despre ea și putem purta discuții cu alți în privința aceasta, în timp ce în același moment acțiunile noastre, comportarea noastră și tot felul nostru de gândire contrazic ceea ce noi mărturisim că respectăm.

Nu vrem să ne ocupăm mai departe cu această parte tristă și umilitoare a subiectului nostru. Domnul să privească cu îndurare spre noi și să vindece sufletele noastre, să le reabiliteze și să le învioreze din nou. Fie ca El să retrezească în inimile tuturor preaiubiților Săi adevărata speranță, speranța de a vedea Luceafărul strălucitor de dimineață! Fie ca expresia inimii și a vieții noastre întregi să fie: «Amin, vino, Doamne Isus!»